

Shakespeare: Prospero elköszön

[2014. június]

*Egy fordítás – két változat
„A vihar” epilógusára –*

NYOLCASOKBAN

Minden varázsom megkopott,
Saját erőm fogy, ellobog –
Halvány s kevés. Most rajtatok
Áll – itt még fogva tartatok,
Vagy elbocsáttok Nápolyig.
Ne hagyjatok már fájnóm itt,
Hisz trónom visszatért – enyém,
S meg sem toroltam vétket én...
Ne tartson puszta szigeten
Igétek – oldja zsinegem
Kötését tapsos ujjatok,
S légáramot ti fújjatok
Vitorláimba! Tetszenem –
Ez volt a cél... De nincs nekem
Több szellemem, varázslatom –
S veszek, ha meg nem váltatom
Imáttokkal, mi átitat
Feloldva majd hibáimat.
S mint bűnötökre kegy fakad –
Úgy hagyjatok: legyek szabad.

TÍZESEKBE

Minden bűbájam légbé szétszakadt,
Erőm kevés, mi még enyém maradt –
Mind gyöngébb lesz. De most ti döntsetek:
Rabságotokban száműzött legyek
Itt, vagy Nápolyba küldtök... S lesz remény,
Hisz hercegségem visszanyertem én,
És megbocsáték bármit bárkinek –
Varázsigétek ily sivár sziget
Mélyén ne kössön! Mind felmentsetek –
Viharzó tapssal vig, kegyes kezek
Vitorláim dagasszák, mint a szél...
Másként nem érem el, mi tiszta cél
Volt nálam: puszta tetszés. Nincs nekem
Művészi bájam, bűvös szellemem –
Csak kételyem, csak bánat s vád zokog,
Ha égre nem tör már fohászotok,
S föloldozást a mennyből nem fakaszt.
Minden hibára, bűnre lesz malaszt,
S ha bűnötökre régvárt kegy fakad –
Ti váltsatok meg, hadd legyek szabad.

A York napsütése zengő tombolás című kötetből, amely a júniusi Könyvhétre jelenik meg a Magvető Kiadónál.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Kovács András Ferenc

Látó Szépirodalmi Folyóirat